

HYGG & HOYR

Fríggjadagur 16. apríl

Alexandur og Dávur frá
ADJ-Sound Mynd: Jonh. Hammer

Tøknifrøðin sigraði í Prix kappingini

Saman við ÚF og SvF megnaðu tøkningarnir hjá ADJ-Sound leygarkvøldið at geva fjøldini í salinum og kringlandið eina Prix Føroyar finalu, har ljóðgóðskan var í hásæti

John og Dagfinn

Prix Føroyar finalan 1999 í Norðurlandahúsinum seinasta leygarkvøld gjørdist eitt satt upplivilsi hjá teimum, ið høvdu leitað sær í húsið. Felagið ADJ-Sound og tøkningar tess gjørdu sitt til, at oyruni frøddust. Hóast tað ikki gjørdist greitt fyrr enn í síðstu løtu, orsakað av verkfallinum hjá Starvsmannafelagnum, hvussu Prix Føroyar finalan fór at laga seg, so megnaðu teir at framala ljóðgóðsku á sera høgum støði.

Ikki bert fólkin í salinum finga ljóðgóðskuna, men eisini fólk kring alt landið kundu fylgja við í útvarpi og sjónvarpi og fróast.

Hjá tøkningunum í ÚF og SvF gjørdist dognið helst ov stutt, tí ikki fyrr enn fríggjadagin klókkan 13.00 sluppu teir til verka. Eftir einum samdøgi høvdu teir stáplað eina av ársins stóru framleiðslum

upp á beinini. Slik framleiðsla krevur annars tíð og fyrireiking, og fyrireikararnir prátaðu undan finaluni um, at var verkfallið ikki av einar tríggar dagar undan finalukvøldinum, so var ógjørligt at fullføra uppgávuna. Men limir Starvsmannafelagsins, tøkningarnir og onnur, sýndu, at teir duga annað enn at blokera. Ein framleiðsla til eygu og oyru, sá pallins ljós, og ikki merktist, at arbeið hevði verið undir trýsti.

Í neyvum samstarvi megnaðu ADJ-Sound, ÚF og SvF, tøkningar og vertir, at lata hyggjarum og áhoyrarum eina dygdar framleiðslu, ið ikki stendur nakað aftan fyri líknandi tiltøk aðrarstaðir. Eisini útlendsku umboðini vóru bergtikin av framleiðsluni, ið avgjørt styrkti tiltakið Prix Føroyar, ið annars hevur ment seg merkisvert síðani byrjan.

Útsjón - um loftmiðlar okkara

Alt við tað vanliga aftur

So var verkfallið endiliga av, og Útvarpið og Sjónvarpið senda sum vanligt. Ja, tað er næstan ótrúligt, men um nakrar fáar vikur hava vit helst gloymt, at nærur onki var at hoyra og siggja í ÚF og SvF í knappar tríggar vikur. Á hesum stovnunum eins og aðrastaðni skulu tað tó meira enn nakrar fáar vikur til at taka mistu tíðina inn aftur í arbeiðinum. Vónandi var tað stríðið vert.

Meðan verkfallið var, tóktist mær so stórliga synd í teimum, sum vanliga hava ymsu sendingarnar í ÚF og SvF sum dagsins hæddarpunkt. Eg veit, at nógv t.d. hava saknað morgunlestrar, guðstænastur og møtir, serliga um páskirnar. Tað, at SvF sendi allar vanligar sjónvarpsdagar, við eini nokkso skerdari skrá, gjørdi, at verkfallið ikki merktist serliga væl uttan fyri stovnin. ÚF var hinvegin næstan burtur, og tað varð lagt til merkis alla staðni. Serliga páskadagarnar hugsaði eg um, hvussu neyðsnyjarboð skuldu verið boðað. Tað er alt í lagi ikki at hava mikrofonirnar opnar fleiri

tímar um dagin, men eg haldi, at tað var eitt ov langt glopp frá páskaaftan til týsdag á middegi. Eina ella tvær heilt stuttar tíðindasendingar um dagin kann ikki vera ov nógv kravt. Sjálv saknaði eg mest vanligu tíðindasendingarnar í SvF, men fekk noktað mesta av hesum tørvinum við at hyggja at BBC. Summar dagar fekk eg næstan nokk av tíðindum — somu yvirskriftirnar hvønn einasta tíma. Hetta kemur ikki fyri í SvF, tað er so ein av fáu fyrirminnum við ikki at hava meira enn tríggar tíðindasendingar um vikuna

Prix Føroyar

Ein serlig orsök til at gleðast um, at verkfallið endaði var stóra Prix Føroyar konsertin í Norðurlandahúsinum leygarkvøldið. Tað hevði verið ótrúliga harmiligt ikki at sloppið at sent frá hesum ótrúliga væl skipaða tiltakinum, sum hevur verið fyrireikað og hitað upp til í fleiri mánaðir. Hetta er eisini eitt av teimum fáu tilboðunum, sum fyrst og fremst vendir sær til ungdomin.

Eg haldi, tað er gott, at ÚF og SvF samsendu frá konsertini, hóast onkur, eg tosaði við, helt, at tað var ríkiligt at senda hetta í SvF, tí so kundi ÚF

senda okkurt fyri tey, sum ikki eru á hugaði í slíkum tónleiki. Nei, akkurát sum tá tað er fótibólur á skránni, koyrdi eg ljóðið frá í ÚF og sá myndirnar í SvF, so eg kundi njóta konsertina í stereo.

Eg helt ikki, at stemningurin í salinum rættiliga kom fram á skermin. Aftaná konsertina hevði eg kensluna av, at tað var ov stívt — at Norðurlandahúsið kanska er ov "fint" til slik tiltøk. Fólk, sum vóru til konsertina, siga, at tað var sera gott liv í, so tað var nokk meira at fáa kensluna við inn í stovuna, sum haltaði.

Sum heild haldi eg, at sendingarnar vóru heilt væl eydnaðar, hóast onkur kiks vóru m.a. við ljóðinum hjá SvF eina løtu. Tað var serliga flott, tá hugsað verður um, at tað praktiska arbeiðið ikki kundi byrjast fyrr enn eitt gott samdøgur undan konsertini. Eg eri glað fyri, at tað ikki var eg, sum skuldi samskipa hatta tiltakið.

Vertirnir komu allir rimuliga væl frá sínum uppgávum, og tey fáu kiksini sum vóru, hanga nokk saman við stuttu fyrireikingartíðini til uppseting. Serliga Annlis Bjarkhamar haldi eg kláraði sera væl at improvisera, tá orkestrini brúktu ov langa tíð uppá uppseting. Jóhan í Kollafirði fekk eg ikki heilt at passa inn saman við hin-

Annika
Joensen,
samskipari,
skrivar:

um, men tað er nokk heldur ikki meiningin, hugsji eg. Hann er bara ikki mín koppur av te.

Nýggj hugskot

Tað verður spennandi at siggja og hoyra komandi mánaðirnar um tíðin í verkfallið hevur givið útvarps og sjónvarpsfólkunum hugskot til nýggjar sendingar ella broytingar í verandi sendingum. Okkurt nýtt er altíð kærkomið, og eftir mínum tykki høvdu onkrar av verandi sendingum bæði í ÚF og SvF havt gott av at verið pussaðar eitt lítið sindur upp, innihaldsliga og formliga. Nýggja bakgrundin til skrána hjá SvF er í øllum forum ein góð byrjan.